

davant les falles d'inferioritat del seu «jo», fa com la formiga que enfront dels obstacles superiors a ella que la natura li posa al davant a cada moment, quan una brossa o un palet li barra el pas i ella no pot ni arreconar-los ni ultrapassar-los, contorna simplement la dificultat torçant el camí i fent un revolt. Quan una inferioritat no ens permet triomfar en un aspecte, busquem una compensació consoladora; fem un revolt i mirem de triomfar en altres petites aptituds més fàcils que ens compensin la fallida i sobretot que ens justifiquin interiorment.

Tenim, dintre el nostre esperit, una necessitat de justificar el perquè dels nostres actes, i quan quelcom ens priva de dur a terme una acció per la que sentim una tendència o una obligació cerquem a justificar-nos amb l'execució d'altres accions que ens demostrin per un cantó la necessitat d'haver-los dut a terme **abans** que tota altra cosa, i que ens satisfacin, per un altre, en quelcom en la que ens pugui semblar que tenim una modesta superioritat. Posem, per exemple, un cas ben vulgar i corrent. Quan tenim quelcom a fer que demana sovint un esforç superior a les nostres forces habituals, primer sentim necessitat d'ordenar la taula i els seus papers com si aquesta petita qualitat ordenadora fos ja compensadora de no haver arribat a dur a terme la tasca que volíem.

També en infinitat de casos trobem, en els infants aquesta actitud compensadora i justificadora. Davant d'una tasca que l'escola o l'estudi els imposa, superior a llurs possibilitats, procuren demostrar la seva superioritat en la cura i netedat de presentació de llurs minsos treballs. Es la perspectiva del que serà la seva vida del demà quan s'hauran d'aconsolar de dur a terme una feina humil, burocràtica, meticulosa, sense esperit de lluitar per a la consecució d'ideals més enlairats.

Aquesta compensació consoladora pot fer desviar l'infant cap a una tendència sominadora. L'individu es forja un món de fantasia en el que ell és el que realment no ha pogut ésser. Fuig de la realitat de les coses, no toca de peus a terra; és un illús. No podrà mai ascendir amb èxit en contacte amb la realitat perquè no és capaç de mesurar exactament la valor de la seva personalitat i